

ת"פ 41932/09/14 - מדינת ישראל נגד יוסף טקלדרגיש, ט' 1510210

בית משפט השלום בבאר שבע

11 ינואר 2015

ת"פ 41932-09-14 מדינת ישראל נ' טקלדרגיש(עציר)

ת"פ 41941-09-14

דניאל בן טולילה , שופט

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד

המאשימה

יוסף טקלדרגיש, ט' 1510210 (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד שאול דיוויס

נגד
הנאשם

#1>

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירות של תקיפה סתם, איומים ופגיעה כשהעברין מזוין.

על פי המתואר בכתב האישום המתוקן ביום 12.9.14, בסמוך לשעה 5:37, ברח' יאיר בן אלעזר בערד, תקף הנאשם שלא כדין את המתלונן בכך שהוציא את חגורת מכנסיו והחל להכות באמצעותה את המתלונן וזאת לאחר שחשב שהמתלונן צחק עליו עם אחרים. לאחר מכן, זרק אבן שלא פגעה במתלונן ובהמשך רץ לביתו ונטל משם חפץ חד ושב אל המתלונן כאשר בידו אותו חפץ חד. במעמד זה, איים הנאשם על המתלונן בכך שהוא יהרוג אותו וזאת תוך הנפת אותו חפץ חד וניסיון לדקור את המתלונן אשר ניסה להגן על עצמו. בהמשך פצע את המתלונן באמצעות חפץ החד בכך שחתך אותו בידו השמאלית וגרם לו לפצע מעל המרפק. במסגרת הסדר הטיעון בו הודה הנאשם לא הייתה הסכמה לעניין העונש.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה הפנה בטיעונו לעונש לחומרת המעשים המיוחסים לנאשם וביתר שאת לכך שאלו בוצעו באמצעות חפצים שונים בכללם חגורה ובהמשך אף עם חפץ חד. זה ציין כי בין הנאשם למתלונן קיימת היכרות מוקדמת, כאשר המדובר בשני שותפים לדירה. לדבריו, רק באורח נס ובזכות תושייתו של המתלונן האירוע הסתיים ללא נזקים חמורים יותר. בהתאם לתיקון 113, ציין את הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו, בכללם, ביטחונו של המתלונן, שלמות גופו וכן כבודו. זה עתר למתחם עונש הולם הנע בין 12 - 24 חודשי מאסר בפועל. עוד עתר לגזור את הדין ברף האמצעי של המתחם לו עתר וזאת לצד הטלת עונש הצופה פני עתיד, פיצוי למתלונן וקנס.

מנגד, ב"כ הנאשם הפנה להודאתו של הנאשם אשר ניתנה עוד בשלבי חקירתו במשטרה ולכך שזה נטול עבר פלילי. עוד הפנה לכך שמאסרו של נאשם זה קשה מביתר המקרים וזאת נוכח העובדה כי עסקין בנתין זר אשר נעדר מעטפת משפחתית תומכת. מעבר לכך, נוכח הסתבכותו הפלילית בתיק זה קיים סיכוי ממשי כי לאחר שחרורו יעבור למתקן "חולות" או סהרונים" ושם יהיה כלוא למשך התקופה המקסימאלית קבועה בחוק. אשר לנסיבות ביצוע העבירה- ציין כי התגלע ויכוח בינו לבין המתלונן אשר הינו שותפו לדירה, אשר גלש לאלימות פיזית. זה הדגיש כי המדובר באלימות הדדית וזאת מבלי להקל ראש בכך שהנאשם נטל חפץ חד. מעבר לכך, ציין כי הפגיעה שנגרמה אינה חמורה והמתלונן לא נזקק בגינה לטיפול רפואי. הנאשם ביקש להוסיף על דברי בא כוחו והביע חרטה על מעשיו. זה ציין כי הוא בן 21 וכי הוא נכנס לארץ דרך סיני וכי אין לו אף אחד בארץ. בנוגע לאירוע מסר כי לא שלט בעצמו.

דין והכרעה

על פי סעיף 40ג (א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב **"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה"**.

בעבירת התקיפה פגע הנאשם בערכים החברתיים של הגנה על שלומו ובטחונו של הפרט. לא אחת התריעו בתי המשפט ביחס לעבירות האלימות כי יש למגר את תופעת הבריונות המצויה ברחובות על ידי ענישה הולמת. על שיקולי ההרתעה שעל בית המשפט לשקול בעבירות אלו אפנה לע"פ 4330/12 דעאס נ' מדינת ישראל (5.11.2012):

"בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך בהרתעה מפני עבירות אלימות שנועדו לפתור סכסוכים" בכוח הזרוע. דומה כי לא ניתן להתעלם מהתפשטותו של נגע האלימות בארצנו ומההיקף הרב של עבירות מסוג זה המגיעות לפתחם של בתי המשפט. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא כי פתרון סכסוכים ראוי שייעשה על ידי פניה לרשויות החוק ולא על ידי נטילת החוק לידיים."

וראו בעניין זה גם ע"פ 8314/03 רג'אח נ' מדינת ישראל (7.6.05); ע"פ 3277/10 אגבריה נ' מדינת ישראל (2.2.2011); 18534-05-11 מדינת ישראל נ' רונן וקנין (27.11.11)

עוד התריעו בתי המשפט על הענישה המחמירה שיש לנקוט כלפי תופעת ה"סכינאות" בכללה תקיפה באמצעות חפצים חדים. בעניין זה אפנה לדבריו היפים של כב' השופט לוי אשר נאמרו בע"פ 1463/09 מ"י נ' פלוני (15/06/2009) אשר עניינו בפציעה שבוצעה באמצעות סכין יפנית:

"לא רק עניינו של המשיב עומד בפני בית המשפט, אלא גם עניינו של הקורבן ועניינו של הצבור כי מערכת אכיפת החוק תנקוט בצעדים ממשיים למיגור תופעת האלימות, עמה אין חברה מתוקנת יכולה להשלים. כאמור, רבים חוטאים ב"תופעת הסכינאות", ולאחר שהתרענו מפניה כה רבות, נדמה כי הגיעה העת שלא להסתפק במלות גינוי ובמסרים חינוכיים צופים פני עתיד, אלא לנקוט ביד קשה כלפי העבריינים בתחום זה, ואם בדרך זו תימנע ולו פגיעה אחת בחיי אדם, דיינו."

בעבירת האיומים נפגעו הערכים החברתיים של שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של המאויים. לפירוט מורחב על הערכים שעומדים בבסיס עבירת האיומים אפנה לדבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל** (6.9.89):

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישה שמטרת האיום תהא להניע את המאויים לעשות מעשה או להמנע ממעשה, בידוע הוא שבמקרים רבים מושמעים איומים per se כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחרות הפעולה של הזולת". (ראה פסקה 6 לפסק הדין)

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירת התקיפה נעה על דרך הכלל בין 8 חודשים מאסר בפועל ועד שנתיים וחצי מאסר וזאת בשים לב לטיב החפץ באמצעותו נגרמה הפגיעה, מיקום הפגיעות, חומרתן והנסיבות שקדמו לביצוע המעשה. אשר למדיניות הענישה הנוהגת בעבירת האיומים - הרי שזו נעה בין מאסרים מותנים ועונשי מאסר בפועל שיכול ויגיעו עד 10.

בתיק זה מידת הפגיעה בערכים המוגנים המפורטים לעיל הינה משמעותית. המדובר באירוע אלימות אשר על פי הנתען נעשה אך בשל תחושתו של הנאשם כי המתלונן לועג לו. אפילו זהו המצב, ואין בידי לקבוע כל ממצא ביחס לכך, אין בכך כדי להצדיק את פרץ האלימות של הנאשם. לדאבון הלב, תיקי אלימות רבים תחילתם ב"פגיעה בכבודו" של התוקף. לעיתים הדברים באים לידי ביטוי ב"אמירה לא במקום", מבט שאינו נושא חן בעיני התוקף או מעשים של מה בכך שבגינם הנאשם "תובע את עלבונו".

בענייננו, ניתן להבחין בהחרפה הגלומה במעשי הנאשם ובעוצמה המתגברת של האלימות. בתחילה, החל להכות את המתלונן עם חגורת מכנסיו, אך בכך לא היה די, שכן בסמוך לאחר מכן השליך אבן לעברו של המתלונן אשר לא פגעה בו. גם בשלב זה הנאשם אינו מתעשת וחודל ממעשיו. הלה רץ לביתו, נוטל חפץ חד ויחד עימו חוזר למתלונן. לא למיותר לצייין כי בכל אותה עת יכול היה הנאשם לשקול בשנית את מעשיו, בפרט כאשר לא נטען שבשלב זה המתלונן היה בסמיכות אליו או היווה איום עבורו. הנאשם נוטל איתו חפץ חד, חוזר למתלונן, ומאיים עליו תוך שהוא מנופף בסכין ומנסה לדקור את המתלונן אשר מצידו ניסה להגן על עצמו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם לו חתך ביד השמאלית ופצע מעל המרפק.

נמצא כי הנאשם עושה שימוש בחפצים שונים בכללם חגורה, אבן וחפץ חד לצורך פגיעה במתלונן. אכן, לא נגרמו למתלונן חבלות חמורות אולם כידוע לא אחת הדבר הינו תלוי מזל באשר לעיתים הבדל של ס"מ אחד לכאן או לכאן במיקום הפגיעה או עומקה יכול להביא לתוצאות קטלניות.

המתלונן הינו מכרו של הנאשם, למעשה מדובר בשני נתינים זרים אשר חולקים דירה אחת יחדיו. יש להצר על כך שהנאשם מפנה את האלימות כלפי מי שלכאורה בעצמו זר במדינה על כל המשתמע מכך.

לאור האמור לעיל, ובשים לב לערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו, למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלו וכן בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, הנני קובע כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות אשר ביצע הנאשם נע בין 10 חודשי מאסר בפועל ל- 28 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם:

בגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם בית המשפט נותן דעתו לקולא להודאתו של הנאשם אשר יש בה כדי לחסוך בזמן שיפוטי יקר ולייתר את העדתו של המתלונן. יש בהודאה זו משום הבעת חרטה ונטילת אחריות. עוד יש ליתן הדעת לכך עסקינן בנאשם צעיר, הנעדר עבר פלילי אשר זוהי הסתבכותו הראשונה עם החוק.

אשר להיותו של הנאשם נתין זר הרי שיש לקחת בחשבון נתון זה, בזהירות המתבקשת, בכל הנוגע לקושי בריצוי המאסר של תושב זר הנעדר תמיכה משפחתית וכן מי אשר אינו מתמצה בשפה הרווחת. בעניין זה ראו ע"פ 764/12 **מדינת ישראל נגד ברהאן גרמסין**, (23/06/2013):

"על רקע כל אלה, השאלות הנותרות בכל הנוגע לגזירת דינו של המשיב נגעו למאפייניו האישיים של המשיב כאזרח זר המתגורר בישראל. לאחר ששקלנו את הדברים, לא מצאנו שעובדה זו מצדיקה החמרה מיוחדת או הקלה מיוחדת עם המשיב. ככלל, עובדת היותו של המשיב אזרח זר, לכשעצמה, אינה מהווה נסיבה אשר מצדיק הלה חמיר עמו (ראו גם: ע"פ 5535/12 כאברי נ' מדינת ישראל (1.5.2013), בפסקאות 16-17 לפסק דינו של השופט י'דנציגר). בדומה לכך, אין היא מהווה טעם "אוטומאטי" לקולא ואינה מקנה "חסינות" מענישה משמעותית, אם כי שומה על בית המשפט להתחשב בנסיבות שעשויות להיות קשורות בה, כגון העדר שליטה בשפה המאפשרת תקשורת עם כלואים אחרים והעדר תמיכה של משפחה וידידים."

בתיק זה אין לדבר על הליכי שיקום שיצדיקו חריגה לקולא, וכך גם לא מצאתי לחרוג לחומרה בשל שיקולי הגנה על ביטחון הציבור. לצד האמור, בתוך גדר המתחם יילקחו בחשבון שיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים נוכח הקלות הבלתי נסבלת של שימוש בалиמות לשם פתרון סכסוכים וכן נוכח נפוצותן של העבירות בכגון דא.

סוף דבר:

לאחר ששקלתי את השיקולים לחומרה ולקולא, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 13 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו 12.09.14.
- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.
- ג. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

ד. 5,000 ₪ התחייבות למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור כל עבירת אלימות. לא תיחתם התחייבות בתוך 14 יום, יהיה על הנאשם לרצות 15 ימים מאסר תמורתה.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי .

ניתן צו כללי להשמדת מוצגים ליחידה החוקרת.

ניתנה והודעה היום כ' טבת תשע"ה, 11/01/2015 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

הוקלד על ידי חיה דמרי